

[Statsministeren.]

mandskabet for det økonomiske råd afgav den 18. december, blev denne problemstilling nærmere uddybet.

Formandskabet konstaterede, at der, for så vidt produktionskapaciteten angik, måtte antages at være mulighed for en produktionsstigning fra 1962 til 1963 på 3 å 4 pct., svarende til op mod 2 milliarder kr., men en sådan fremgang forudsatte dog, at der samtidig blev opnået en forbedring af betalingsbalancen. Formandskabet slog herefter fast, at det var nødvendigt snarest

„at få det fortsatte svind i valutareserven bragt til standsning“, og fortsatte:

„En forbedring af konkurrenceevnen over for udlandet — hvilket navnlig forudsætter, at det danske pris- og omkostningsniveau stiger langsommere end andre landes — er den vigtigste betingelse for, at dette kan ske, og dermed for opretholdelse af produktion og beskæftigelse.“

Herefter konkluderede formandskabet — det er fortsat citeret —:

„Yderligere indkomststigning i 1963 må følgelig begrænses til de justeringer i indkomststrukturen, som ud fra fordelingsmæssige synspunkter anses for at være absolut nødvendige. Det drejer sig navnlig om forbedringer for de formentlig ikke særlig talsterke grupper blandt de dårligst stillede indkomstmodtagere, som ikke har fået nogen realindkomstforbedring i 1962.“

Og formandskabet fortsætter:

„En sådan indkomspolitik må samtidig indebære, at der vises tilbageholdenhed med hensyn til avanceberegninger, og at der ikke ved de udbyttedeklarationer, som skal finde sted i den kommende tid, sker en forøgelse af det til aktionærerne udbetalte udbytte.“

Det er altså formandskabet for det økonomiske råd, der i december måned udtalte sig, således som jeg her har citeret, vedrørende de lavestlønnede, de laveste indkomster, samt vedrørende hensynet til at holde igen på avancer og udbytter. Formandskabet sluttede med at henstille — jeg citerer på ny — at

„man i den nuværende situation søger en samlet løsning på de foreliggende fordelingspolitiske spørgsmål. Dette

vil formentlig betyde, at overenskomstforhandlingerne må udskydes og koordineres med overvejelserne om støtten til landbruget og fastlæggelsen af finanspolitikken. En sådan løsning vil kun kunne tilvejebringes ved en politisk forhandling med arbejdsmarkedets parter.“

Hermed slutter mine citater fra formandskabets rapport til regeringen fra december.

Regeringen kunne ganske tilslutte sig det synspunkt, at fastsættelsen af arbejdernes løn, af funktionærernes løn, af tjenestemændenes løn, af en ordning for landbruget, af statens udgifter til pensionisterne og til andre formål samt skattelettelsesforslaget måtte overvejes som et samlet hele.

Regeringen var imidlertid af den opfattelse, at man i stedet for at udskyde overenskomstfornyelserne burde opnå den nødvendige tidsmæssige koordination ved at fremskynde de øvrige forhandlinger, således at man så hurtigt som muligt fik en samlet afklaring af alle spørgsmål. Denne måde at nå samtidigheden på havde formandskabet intet at erindre imod.

Ud fra denne vurdering tog regeringen straks efter nytår et initiativ til at sammenkalde arbejdsmarkedets parter og erhvervenes hovedorganisationers formænd til en drøftelse af situationen. Denne drøftelse, hvori også formanden for det økonomiske råd, professor Carl Iversen, deltog, fandt sted den 4. januar, og der blev her fra alle sider givet tilslutning til tanken om en sådan samlet løsning. Der blev specielt givet tilsagn om at søge forhandlingerne mellem landbrugets arbejdere og arbejdsgivere — hvor skæringsdagen var den 1. april og ikke den 1. marts som for den største del af overenskomsterne — fremskyndt og om, at landbrugsorganisationerne ville fremskynde deres overvejelser vedrørende landbrugsstøtten.

På et følgende møde den 15. januar, også i statsministeriet, gjorde jeg over for repræsentanter for de 4 forligspartier rede for regeringens synspunkt og for forløbet af mødet med arbejdsmarkedets og erhvervenes formænd den 4. januar. Jeg anmodede her repræsentanterne for partierne om at udtale sig om, hvorvidt de kunne give tilslutning til regeringens ønske om at efterkomme henstillingen fra formandskabet for det økonomiske råd om en samlet løsning på